

ตาดู

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะเป็นสัจธรรม เราแสวงหาสิ่งที่เป็นจริงในหัวใจ
ของตนนะ

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เห็นคุณค่าของพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ ยังบวชเป็นพระ เพราะบวชเป็นพระเป็นสมมุติสงฆ์ ไม่เข้าอยู่ในเกณฑ์ของพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม พระอัญญา
โกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม ถ้าเป็นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ต้องอยู่ในรัตนตรัย

ถ้าเป็นมนุษย์เิง เป็นปุถุชนคนหนา เราบวชเป็นพระ เป็นสมมุติสงฆ์ฯ แล้วเราจะ
พยายามฝึกหัดประพฤติปฏิบัติกันอยู่นี้ไง ถ้าฝึกหัดประพฤติปฏิบัติกันอยู่นี้ ความมหัศจรรย์ของ
จิตของมนุษย์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อสัตว์ชนสัตว์ก็รื้อหัวใจของ
สัตว์โลก หัวใจของสัตว์โลกที่เห็นภัยในวัฏสงสารมาบวชเป็นพระ มาบวชเป็นพระแล้วเป็นผู้ที่
ประพฤติปฏิบัติ

ถ้าเป็นสมมุติสงฆ์ฯ ก็เลศตมหาความทะยานครอบงำหัวใจของตน มันเป็นอสังขี เป็นผู้
ทำลายสงฆ์ แต่ถ้ามันเป็นสงฆ์ฯ มันเป็นผู้ที่ทะนุถนอมเก็บหอมรอบริบขึ้นมาให้มันเป็นคณะ
สงฆ์ขึ้นมา ไม่เป็นอสังขี คนหน้าด้าน หน้าด้านไม่มียางอาย เป็นอสังขี

แต่ถ้าเป็นพระๆ เป็นที่สาธุๆ สาธุ ประชาชนเขาต้องการภิกษุสงฆ์ ภิกษุสงฆ์เป็นผู้ที่เห็น
ภัยในวัฏสงสารมาบวชเป็นพระ เป็นนักรบจะรบกับกิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจของตน

กิเลสๆ นั้นตัวร้ายนัก กิเลสๆ มันตัวร้าย กิเลสมันปลิ้นมันปล้อนใจ ถ้ากิเลสมันปลิ้นมัน
ปล้อน ปุณฺณคนหนา ทุกคนว่าเป็นคนดีๆ เป็นยอดมนุษย์ มนุษย์ที่สูงส่ง

นี่กิเลสมันปิดหูปิดตา เพราะกิเลสมันเป็นเราไง จะดีจะชั่วนะ มันกิเลสตัณหาความ
ทะยานอยากทั้งสิ้น ถ้าจะดีจะชั่ว ดีนั่นแหละ เพราะดีก็มีวิชาไง ดีก็มีกิเลสไง ดีก็อยู่ได้อ่านาจ
ของพญามารไง อยู่ได้วัฏจักรไง นั่นนะ ดีขนาดไหนมันก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แต่ก็ต้อง
อาศัยความดีนั้นนะสร้างคุณงามความดีของตนขึ้นมา

พระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย การสร้างคุณงามความดี สร้างคุณงาม
ความดีจนเป็นจิตเป็นนิสัย ถ้าเป็นบัณฑิตๆ รู้จักผิดชอบชั่วดีไง สิ่งใดที่มันเป็นกิเลส สิ่งใดที่มัน
ทำแล้วมันเป็นบาปเป็นกรรม วิบากกรรมมันให้ผลรุนแรงนัก ถ้ารุนแรงนักนะ เพราะอะไร

กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมาไง เราให้เชื่อกรรมไง พระพุทธศาสนาเชื่อกรรม ผลของกรรม
กรรมคือการกระทำๆ ถ้าเป็นคนดี เขาสร้างคุณงามความดีของเขา คือกรรมดีของเขา ถ้ากรรมดี
ของเขา เขาทำสิ่งใดแล้วประสบความสำเร็จในชีวิตของเขา เขาก็สร้างคุณงามความดีของเขา
ต่อเนื่องกันไป

กรรมชั่วๆ ทำสิ่งใดแล้วขาดตกบกพร่องไปทั้งสิ้น แล้วก็จะทุจริต แล้วจะทำให้สมความ
ปรารถนาของตน อย่างพวกหน้าด้าน พวกอวดดีนั่นแหละ เป็นความดีๆ

ถ้าเป็นทางโลกเขาว่าช่วงชิงไง ชิงดีชิงชั่ว

แต่ถ้าเป็นทางธรรม มันไม่มีชิงดีหรืออก มันชิงชั่วทั้งนั้น ถ้าชิงดีๆ มันพยายามจะเอาชนะ
ตนเอง ถ้าเอาชนะตนเอง เห็นไหม

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามาบวชเป็นพระนี่สมมุติสงฆ์ๆ มันอยู่ที่
จิตนิสัย ถ้าจิตนิสัยของคนสร้างคุณงามความดีของเรา คุณงามความดี ทำคุณงามความดีทั้ง
เหว ไม่ต้องไปปรารถนาว่าทำคุณงามความดีแล้วใครจะเชิดชูบูชาไง

เชิดชูบูชา นั่นนะ เดียวลมปากมันจะพาให้เสียทุกคน ถ้าใครต้องการสิ่งนั้น พอต้องการสิ่งนั้น เห็นเขามาเชิดชูบูชาแล้วก็อยากจะให้คนมาเชิดชูบูชา เชิดชูบูชาก็ต้องเอาอกเอาใจเขา มันก็เลยเป็นออเซาะออเลาะ ออเซาะออเลาะมันก็จะพากันลงเหว ลงเหวแล้วก็มันก็ลงนรกอเวจี

ถ้าสร้างคุณงามความดี เห็นไหม สร้างคุณงามความดี มันไปขัดหูขัดตาเขาทั้งนั้นนะ ฉะนั้น ทำคุณงามความดีของเรา ไม่ต้องไปห่วงใครทั้งสิ้น ทำความดีของเรา

เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดเลย เวลาท่านจะประพฤติปฏิบัติ ใครเห็นไม่ได้ เสียลับ

คนหาย คนขึ้นกุฏิไปหมดแล้วท่านจะเดินจงกรม เขาเดินจงกรม ท่านอยู่บนกุฏิ นั่งสมาธิของท่านตลอดไป ไม่ให้ใครเห็น กลางวันไปทำทางจงกรมอยู่ในป่าลึกๆ ญูน นี่นักรบ ไม่ต้องอวด ต้องอ้างว่าฉันคนดี ฉันทำดี

อวดอ้างว่าทำดี คนดีนั้นนะ รอให้เขาพูดว่า เออ! ท่านเป็นคนดี

เกือบตาย ตายแล้วเกิดใหม่ยังไม่เจอ ไปให้คนชม เมื่อไหร่เขาจะชมมึง

เรารู้เอง เราทำของเราเอง เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เรารู้ เรานั่งมาทุกซีกทุกขนาดไหน เรารู้ ถ้าเรารู้ของเรา เราสร้างคุณงามความดีของเรา ถ้าสร้างคุณงามความดีของเรา ถ้ามีอำนาจวาสนาของเรา มันจะรู้จักผิดชอบชั่วดี ก็จะเป็นสงฆ์ที่ดีงาม ถ้าสงฆ์ที่ดีงามแล้วจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะเอาจริงเอางังของเรา ถ้าเอาจริงเอางังของเรานะ ไม่ให้มันแลบออกไปข้างนอก

ถ้ามันแลบออกไปข้างนอก ศีลเป็นรั้วกัน ถ้ารั้วกันของเราขึ้นมา เราทำความสงบของใจให้ได้ พยายามทำความสงบของใจของเรา เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา มันก็เป็นของบุคคลคนนั้นทำ มันจะทำแทนกันได้อย่างไร เราเห็นคนอื่นเขาทำคุณงามความดีก็ชื่นชมเขา

เวลาเราอยู่ในวงกรรมฐาน ถ้าใครประพฤติปฏิบัติได้จริงจังๆ ขึ้นมา เราก็ชื่นชมกัน ถ้าเป็นหมู่เป็นคนละกัน แต่ถ้าเป็นฝ่ายตรงข้าม มันคอยกีดคอยขวางนะ

ไ้เรื่องอย่างนี้มันเป็นกุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เราทำของเรา ถ้าเห็นสิ่งใด เราทำมาทั้งนั้น เราหลบเราหลีกเลี่ยง เราหลบเราหลีกเลี่ยง เราไม่ปะทะ แต่เรารู้

ใครจะกิดใครจะขวาง ใครจะทำชั่วอย่างไร รู้ ใครไม่รู้ อยู่ด้วยกันมันต้องรู้ แต่เขาไม่พูด เขาหลบเขาหลีกเลี่ยง เพราะเราไม่สร้างให้ความบาดหมางมันพยาบาทอาฆาต มันรุนแรงกันไปเรื่อย ๆ แล้วไร้สาระ เราเป็นผู้ที่ฉลาดไง ฉลาดในอารมณ์ความรู้สึกของเรา เรารักษารักษาของเรา เราดูแลของเรา

สิ่งที่กระทบกระทั่ง กรรมของสัตว์ กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เขาทำของเขาแล้วมันได้กรรมได้เวรทั้งนั้นนะ กรรมดี กรรมชั่ว มันอยู่ที่การกระทำมันเกิดขึ้นแล้ว วิบากกรรมจะเกิดไปข้างหน้า แล้ววิบากกรรมเกิดขึ้นไปข้างหน้า เห็นไหม ในปัจจุบันนี้ในทางโลกเขาเรียก กรรมติดจรวด

ไ้พวกทำชั่วๆ ถึงเวลามันตามมาทันทีเลยละ เวลาตามมาทันที

“ทำไมมันไม่เป็นธรรม มันไม่เป็นธรรม”

มันเป็นธรรมตรงไหนละ เอ็งทำทั้งนั้นนะ แต่ไม่มีหลักฐาน ไม่มีใครเห็นไง แต่พันกรรมไม่ได้หรอก นี่ไง กรรม เวรกรรมเวลามันให้ผลขึ้นมา มันย้อนศรนะ มันเข้าถึงตัวเลยละ แล้วถึงตัวแล้วทุกข์จนเข็ญใจ เวลาทุกข์จนเข็ญใจ บีบคั้นหัวใจ เป็นของใคร ก็ของคนคนนั้นนะ หน้าขึ้น อกรรม

แต่ของเรา เราทำคุณงามความดีของเรา เราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเรา สมมุติสงฆ์ๆ เราเป็นสงฆ์โดยสมมุติไง สมมุติบัญญัติๆ สมมุติแล้วก็มาเรียนบัญญัติ ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรียนแล้วก็เพิกฏิกา เพิกฏิกากับตนเอง นี่เราตั้งใจของเรา เวลาเข้าพรรษาๆ ถุดงค์วัตรนั้นนะ เราก็ตั้งเพิกฏิกากับเรา ศีลในศีล ศีล ๒๒๗ แล้วเรายังมักน้อยสันโดษ

มักน้อย มักน้อยสิ่งที่มันจะไปกระตุ้นกิเลส มักน้อยสิ่งที่มันจะทำให้กิเลสฟู มักน้อย

สันโดษ ไปคลุกไปคลี ไปมั่วไปสุ่ม ตีรจฉานวิชา วิชาทำให้เนิ่นช้า ไ้พูดคุยไม่กันนะ ไ้ที่เป็นวิชาการร้อยแปด ตีรจฉานวิชา วิชาทางโลกๆ

ศีล สมาธิ ปัญญา มรรค ๘ นี่วิชา วิชาจะไปกำจัดอวิชา

อวิชาคือความไม่รู้ในตัวเองไง มันไม่รู้ในตัวเองทั้งสิ้นไง

สมาธิก็ทำไม่เป็น ทำไม่ได้ แล้วก็สมาธิ เถียงกันเรื่องสมาธิปากเปียกปากแฉะ

สมาธิทำไม่ต้องเถียงกัน น้ำเต็มแก้วก็แก้วใครแก้วมัน สมาธิก็เป็นสมาธิ จิตสงบก็รู้ว่าจิตสงบ สงบแล้วไม่ติดในสมาธิด้วย

ไอ้ที่สงบแล้วติดในสมาธิ นิพพานเป็นเช่นนี้เอง ว่างหมดเลย

ว่างหมดเลยก็ไม่มีอะไรเลยไง

นี่ไง สมาธิไง พุทโธๆ มันปล่อยวางเข้ามาๆ มันมีเหตุมีผลอะไร นี่มันขั้นของสมถะไง ขั้นของสมถะคือทำให้จิตเป็นอิสระไง ไม่ให้กิเลสมันครอบงำไง ถ้าขั้นสมถะ เห็นไหม

นิรวณธรรม ความว่างเหงาหาวนอน กวีจิกิจฉา สัตว์พตปราชาส มันรุ่มมันวายในหัวใจ นั่นนะ นั่นนะนิรวณธรรม นิรวณทั้งสิ้น

สมถะๆ กำจัดนิรวณออกจากหัวใจของตน กำจัดความลังเลสงสัย กำจัดว่าไฉนนั้นเป็นนิพพานไม่นิพพาน

นิพพานไม่นิพพาน มันรู้ของมันนะ ถ้าสติปัญญามากขึ้น เพราะอะไร

จากสติมันจะเป็นมหาสติ

ปัญญา ปัญญาโง่ๆ พอมันฉลาดขึ้นเป็นปัญญาอบรมสมาธิ พอปัญญาอบรมสมาธิมันเป็นสมาธิ อ้อ! สมาธิ เห็นไหม ปัญญามันจะเป็นมหาปัญญา

สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา ปัญญาแต่ละขั้นแต่ละตอน คนที่ภาวนาแล้วนะ มันมหัศจรรย์กับธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำไมมันเลอเลิศ มันมีคุณค่าขนาดนั้น แล้วเวลาจิตมันเป็น มันใช่จริงๆ แล้วมันใช่เป็นปัจจัยตัดตั้ง สันติภูมิจึง มันใช่จากใจเรา แล้วเรารู้แล้ว ไปพูดกับใครมันก็ว่าเรารู้

มึงไม่รู้หรือ วิชาการเขาทำวิจัยแล้ว มันอยู่ในตำรา มันชัดมันเจน

ไฉนนั้นก็เรื่องของมึง เรื่องของเรามันเป็นเรื่องของหัวใจ เรื่องของความเป็นจริง

แล้วถ้าทำความเข้าใจเข้ามา เราบวชมาเป็นพระ เราเป็นนักรบ เราจะรบกับกิเลสของตน แล้วจะไปรบที่ไหน

ถ้ารบที่ไหน เราก็พยายามทำความเข้าใจเข้ามา ใจสงบ เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา โลกียะ เรื่องโลกๆ เรื่องหัวใจของเรา เรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องตัวตนนี้แหละมันทุกข์มันยาก มันบีบมันคั้น

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเลอมันเลิศไฉ่ เวลาเราตรีกในธรรมๆ เรามีความรู้สึกนึกคิดขึ้นมา แล้วเราเปรียบเทียบกับธรรมะ นั่นแหละคือปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอบรมสมาธิคือสังฆธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันมีเหตุมีผล มันเหนือกิเลสทั้งนั้นนะ แต่มันเหนือกิเลส มันก็เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไฉ่

เรามีสติเท่าทันมัน เรามีสติปัญญา เห็นไหม ศึกษาแล้วมีความรู้ มีความรู้ รู้ในพระพุทธานุสาสนา เอาธรรมะในพระพุทธานุสาสนามาใคร่ครวญไตร่ตรอง มันก็มีเหตุมีผลเหนือกว่ากิเลสในใจของตน มันสู้ไม่ได้หรอก มันอาย มันก็หยุด มันก็ปล่อย นั่นเป็นปัญญาอบรมสมาธิ มันก็เป็นปัญญาโลกๆ นี่แหละ

ถ้าพอจิตมันสงบแล้ว ถ้ามันบอกว่า โอ้ย! บรรลุธรรม เพราะมันปล่อยหมดเลย มันว่างเลย

ซึ่งๆ หน้า ต่อหน้าต่อตา ยังไม่รู้จักกิเลส ซึ่งๆ หน้า กิเลสเป็นเรา เราเป็นกิเลส เป็นอันเดียวกัน กิเลสกับเราเป็นอันเดียวกัน แล้วกิเลสมันก็อ้างธรรมะไฉ่

ซึ่งๆ หน้า ต่อหน้าต่อตา งงนะ ไม่รู้อะไรเลย ว่าง คู้! ปล่อยว่าง

นี่มันเรื่องมารยาสาไถย มันเรื่องโลกๆ ต่อหน้าต่อตา มันยังรู้ไม่เห็นของมันเลย ไม่รู้ไม่เห็นคืออะไรละ

อวิชาไ้ ก็ไม่รู้ไ้ ไม่รู้มันจะรู้ไ้ได้อย่างไร เพราะมันไม่รู้ ไ้ๆ ที่กิเลสเป็นเรา เราเป็นกิเลส อยู่ไ้ๆ ไ้ๆ ที่มันปล่อยวางนิรณธรรมเข้ามานั้นแหละ

นิรณธรรม คือสมณะ คือพยายามตรวจสอบการกำจัดนิรณธรรมของเรา พอมันเป็น สัมมาสมาธิ ต่อหน้าต่อตา ต่อตา ตาเห็นชัดๆ แต่ไม่รู้ ตาเห็นชัดๆ เคลิ้มไปเลย “มันเป็นธรรม ธรรมเป็นเรา เราเป็น”

มึงจะบ้าหรือ สติปัญญามึงอยู่ไหน

ต่อหน้าต่อตายังไม่รู้จัก อาหารหยิบใส่ปากเคี้ยว ยังไม่รู้คืออะไรเลย ไ้ๆ! รสชาติมันดี แล้วมันคืออะไร

ก็มึงไม่รู้จักอะไรเป็นอะไร ก็เิ่งไม่รู้

แต่ถ้าเขารู้ เขาซุกคู้ เขาค้นคว้า เขาแสวงหา ต่อหน้าต่อตาต้องรู้ไ้ๆนั้นคืออะไร

เวลาถ้าไม่รู้ๆ ว่าเวลาจิตสงบแล้วพิจารณาภายใน

ก็ทำกันเป็นจินตนาการ พอทำกันเป็นวิทยาทาน ปฏิบัติเป็นพิธี พิธีปฏิบัติ ปฏิบัติเป็นพิธี

บวชพระ บวชพระเป็นพิธี เป็นประเพณีวัฒนธรรม เวลาครอบครัวของชาวพุทธ พระพุทธศาสนา เวลาเมื่อครอบครัวแล้วมีลูกชาย มีลูกชาย พ่อแม่ก็อยากจะพึ่งผ้าเหลือง ก็อยาก ให้ลูกชายบวช ก็บวชเป็นประเพณีไ้ๆ ไ้ๆ! จัดงานยิ่งใหญ่ มีคอนเสิร์ต ไ้ๆ! กิจกรรม ประเทศชาติหัวไ้ๆไ้ๆเลยละ เพราะบุคคลมีบุญมาบวช

ก็ประเพณี บวชแล้วก็บวช พระยกเข้าหมู่ ยกเข้ามาอยู่ในสงฆ์ ถ้าเป็นสงฆ์ที่ดีงาม ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาไ้ๆให้เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เห็นไหม

อุปัชฌาย์ก็บอกแล้ว เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ รุกขมูลเสนาสน์ อยู่รุกขมูล สัปปายะ บวชกับอุปัชฌาย์แล้ว ถ้ากลับไปอยู่วัด ถ้ามีครูบาอาจารย์ ถือนิสัยครูบาอาจารย์ไ้ๆ แล้วฝึกหัด ปฏิบัติขึ้นมาไ้ๆมันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาไ้ๆ ไ้ๆ ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ไ้ๆภาควิปฏิบัติ มันไม่ใช่ วัฒนธรรมประเพณี

ประเพณีนี้ก็เป็นประเพณีอันหนึ่ง แต่เวลาเป็นจริงเป็นจัง มันเกิดจากมรรค ๘ มันเกิดจากสังขารที่เราฝึกหัดปฏิบัติของเรามา นี่ไง ถ้ามันจะฝึกหัดปฏิบัติของเราขึ้นมา มีศีลมีธรรม ขึ้นมาหรือไม่

นี่ศีลก็เป็นศูนย์ เวลาเป็นศูนย์แล้วทำอะไรก็ได้ นี่ไง มันปล่อยวาง มันไม่มีเจตนา นี่ไง มันเป็นแค่กิริยา เราไม่รู้อะไรกับมันเลย

ก็ไม่รู้ก็ไม่ได้อะไรเลย อวิชา ก็ไม่รู้ ก็ไม่มีเจตนาอะไรเลย

ดำรงชอบ งานชอบ เพียรชอบ ความเพียร ความวิริยะ ความอดุสหาะ พระโสดาบัน จงกรมจนฝ่าเท้าแตก พระจักขุบาลตาจะบอด ให้มันบอดไป ตาบอดพร้อมกับกิเลสตาย

เราทำจริงทำจังอะไรบ้าง

พอเป็นพิธีๆ กับวชเป็นพิธี ทำเป็นพิธีเท่านั้นนะ ถ้ามันจะไปเอาจริงเอาจังขึ้นมา เอาตาย เข้าว่า ถ้ามันลงไม่ได้ มันจะเป็นอย่างไร ลงไม่ได้ กิเลสมันก็ดมันขวางอยู่ที่ไหน ต่อตา ตาใส ตา บอดแสง

ต่อตามันอยู่กับเรา กิเลสอยู่กับเรา กิเลสมันอยู่กับจิต แล้วกิเลสมันอยู่ที่เอ็งเดินจงกรม นั้นแหละ กิเลสมันอยู่ที่เอ็งนั่งภาวนานั้นแหละ กิเลสที่มันว่างๆ นั้นแหละ กิเลสทั้งนั้น

ต่อหน้าต่อตา ยังให้มันปลิ้นปล้อนได้

ไม่อย่างนั้นเขาจะเรียกว่าแก่นกิเลสหรือ

กิเลสร้ายนัก แก่นของกิเลส ไม่อย่างนั้นเจ้าวัฏจักรได้อย่างไร

ดูไอ้คนเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะสูงส่งขนาดไหน ไอน์สไตน์นั้นนะ เก่งขนาดไหนอยู่ได้ อำนาจมารหมดเลย

คนที่เกิดก็มีวิชาทั้งสิ้น จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะสูงส่งขนาดไหนในสังคม ทั้งนั้น

ที่ไหนมีการเกิด ที่นั่นมีความทุกข์ ที่ไหนมีการเกิด ทุกข์ตามมาทั้งนั้น แล้วทุกข์ตาม มาแล้วก็อยู่ที่वासนาของคนทำดีทำชั่วนั้นนะ ทำดีทำชั่วขึ้นมามันก็ให้ผลทำดีทำชั่ว จะนับถือ

ลัทธิศาสนาใดก็ได้แล้วแต่ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แต่พระพุทธศาสนามีรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ถึงรัตนตรัย

ถ้าเป็นเทวดา มันก็เลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่งของเขาขึ้นไป เพราะด้วยการทำบุญกุศล ต่อเนื่องไป เพราะเขารู้ว่าสิ่งทีผลของวิญญะ รู้แต่ละมิติ รู้แต่ละภพแต่ละชาติ

แล้วรู้แต่ละภพแต่ละชาติ ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดาองค์นั้น ก็มา เทวดาชั้นนั้นก็มา พรหมชั้นนั้นก็มา มาเฝ้า มาฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มหาสมณะ เวลาสวด มาหมด พระพุทธเจ้าเป็นคนพูดเอง นี่ไง เพราะมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ลัทธิศาสนาอื่นอยู่ในใต้เจ้าวัฏจักรทั้งสิ้น แต่ความเชื่อของเขา ศรัทธาของเขาก็ศรัทธา ของมนุษย์นี่ นี่ไง ศรัทธา ศรัทธาเป็นสามัญสำนึกของคน ถ้าคนมีศรัทธาในพระพุทธศาสนา ศรัทธาๆ ศรัทธาแล้วศึกษาค้นคว้า

ศรัทธาๆ ฉันมีศรัทธามาก ฉันเชื่อในพระพุทธศาสนา มาก ฉันบรรลุธรรม

ไม่มี ไม่มีหรอก บรรลุธรรมๆ

ศรัทธาเป็นส่วนศรัทธา เวลามันจะบรรลุธรรมได้ด้วยภาวนามยปัญญาเท่านั้น ภาวนามยปัญญา จิตดวงใดไม่มีมรรค จิตดวงนั้นไม่มีผล

เวลาภาวนาๆ ตะครุบเงาแน่นๆ จับกับจับเขี่ยคนแน่นๆ จับปลาช่อนปลาไหล จับอยู่นั่นแหละ แล้วบอกว่า นั่นเป็นธรรมๆ

หา?

ปลาช่อนปลาไหลเขาเอาเข้าครัวนะ เอาไว้เลี้ยงร่างกาย แต่วิชาการจับปลาช่อนก็ยังมี การตกปลา การจับปลา เขาก็มีเทคโนโลยีของเขาเนะ ชาวบ้านท้องถิ่นเขาจับปลาโดยความชำนาญของเขา ในความรู้ท้องถิ่นของเขา เขาก็ยังมีปัญญา

ไฉนจับปูจับปลาอยู่ โอ้ย! ภาวนาๆ

จิตตภาวนา ไม่อย่างนั้นมันไม่มีสุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา

โลกียปัญญาฯ พุตร้อยแปดพันเก้า อันนี้โลกียะ อันนั้นโลกุตตระ

จริงหรือ

โลกียะกับโลกุตตระ ถ้าโลกุตตระ เวลาครูบาอาจารย์ท่านขณะของท่านที่มันนิโรธ มันดับ ทุกข์ โลกธาตุไหวหมดเลย ๓ โลกธาตุสะเทือนหมดเลย นั่นนะเวลามันเป็นจริงขึ้นมา มัน ห้วนไหวที่ไหน โลกธาตุที่ไหนมันห้วนไหว ภาวสวะ ภพไฉ หวัใจเคลื่อนที่หมดเลย มันกระเทือน หมด เวลามันกระเทือนถึงกิเลสนะ

ถ้ามันต่อหน้าต่อตายังไม่รู้ ปฏิบัติบอดตาใส ตาบอดตาใสมันไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลย ปฏิบัติ ไปโดยให้กิเลสมันจุมูกุนั่นนะ ต่อหน้าต่อตา กิเลสเป็นเรา เราเป็นกิเลส ถึงไม่รู้สิ่งใดเลย

ถ้าไม่รู้สิ่งใด ครูบาอาจารย์ถึงได้ให้มีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา ให้เป็นเครื่องอยู่ของใจๆ ให้ใจ มันมีที่ปักที่อาศัยของมัน แล้วพยายามทำความสงบของใจให้ได้ สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่ง การงาน ถ้าสมถกรรมฐาน

ถ้ามันว่างๆ ว่างๆ สติสัมปชัญญะอยู่ไหน ว่างๆ ตัวมันว่างอย่างไร ชำนาญในวสี เวลาเข้า เวลาออกไป

เวลาประพาสปฏิบัติขึ้นมา เวลาจิตเสื่อมๆ เวลามันมีศรัทธาความเชื่อมั่นก็เริ่มเรงอาจ หาญนะ เดียวพอกิเลสมันครอบงำ โอ้! ธรรมชาติมันจะมีอยู่จริงหรือ มรรคผลนิพพานมันหมดแล้ว แหละ ทำไปก็เหนื่อยแทบเป็นแทบตาย ไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน

ก็เอ็งทำไมไม่เป็นขึ้นเป็นอัน ก็ไม่ได้เป็นขึ้นเป็นอันไง คนที่เขาทำเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา เขาได้ ของเขา คนที่ทำเป็นขึ้นเป็นอัน

นี่ไง ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีกำมือในเรา แบทลอดเลย รอคุน จริง รอคุนจริงเข้ามาหามัน รอคุนจริงเข้ามาค้นคว้า

แล้วมันจริงหรือเปล่าละ

ซึ่งๆ หน้า ยังให้มันตลบตะแลง ซึ่งๆ หน้า ต่อหน้าต่อตา มันยังพลิกแพลงเอาไปเป็นประโยชน์มันได้ทั้งหมด

บวชเป็นพระ เสียสละความเป็นฆราวาส เสียสละความเป็นเสรีภาพในทางโลกที่จะดำรงชีพอย่างไรก็ได้ เสียสละมา มาบวชเป็นพระ ศีล ๒๒๗ บวชเป็นพระแล้วยังเป็นพระปฏิบัติอีกต่างหาก ฉันอาหารมื้อเดียว แล้วฉันมื้อเดียวแล้ว เวลานั่งสัปหงกโง่งวง หาเหตุหาผลแล้วมันก็มาจากธาตุ ๔ ธาตุขันธทัฬหิจิต แล้วเวลาอดนอน ผ่อนอาหารขึ้นมาแล้วเพื่ออะไร

ก็เพื่อให้ธาตุขันธไม่ไปทัฬหิจิต ให้จิตมันมีโอกาสของมัน แล้วบริกรรมของมันให้ได้ ถ้าบริกรรมให้ได้ เวลามันเป็นสัมมาสมาธิ มันสุขสงบเข้ามา เวลาสุขสงบเข้ามาแล้ว มันเพราะเหตุใดนะ

พุทโธ ปัญญาอบรมสมาธิ มันมีที่ไปที่ไป มีที่การกระทำ

ว่างๆ ว่างๆ นึกให้ว่างก็ได้ นั่งเฉยๆ ก็ว่าง ขยับถ่ายก็ว่าง

แต่ไฉนมันมีสติสัมปชัญญะว่างอย่างไร มันมีความสุขอย่างไร เวลามันมีความสุขของมัน เวลามันคลายออก เพราะอะไร

เพราะสมาธิมัน สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา สมาธิมันต้องเสื่อม มันคลายออกทั้งนั้น เวลาสมาธิเข้าไปถึงฐานของมัน มันมีความสุขอย่างไร เวลามันคลายตัวออกมาแล้วมันเป็นอย่างไร มันจะมีความสุขอยู่อย่างนั้นตลอดไปมันเป็นไปได้อย่างไร

เศรษฐกิจไม่เคยจนเลย เป็นไปได้ได้อย่างไร เศรษฐีเขาไม่จนเพราะเขารู้จักประหยัดมัธยัสถ์ รู้จักรักษาทรัพย์ของเขา เขาทำมาหากินของเขา เขาเพิ่มทรัพย์ของเขา เศรษฐียังเป็นเศรษฐีไง เศรษฐีจะดำรงสถานะของเศรษฐีได้ เขามีปัญญา มีความประหยัดมัธยัสถ์ เขาไม่ให้ใครมาฉ้อโกง ไม่ให้ใครมาลักขิง ไม่ให้ใครมาปล้นมาสะดม เขาถึงรักษาทรัพย์ของเขาได้ นี่ทรัพย์นะ

สมาธิๆ สมาธิมันคลายออกหมดแหละ มันเสื่อมทั้งนั้นนะ ฉะนั้น มันเสื่อมทั้งนั้น นี่ไง เขาถึงมีข้อวัตรปฏิบัติไง เขาถึงคุ้นกับปฏิบัติไง ว่าข้อวัตรของเขา เขาอยู่ในศีลในธรรมหรือไม่ ถ้าอยู่ในศีลในธรรม นั่นคือสัตย์ซื่อตรงกับรัตนตรัย ลงในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นคือการรักษาใจของตน รักษาใจ มันผูกใจไว้ ผูกใจไว้กับข้อวัตรปฏิบัติ ผูกใจไว้กับพุทโธ ผูกใจไว้

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกว่า เลี้ยงวัว วัวผูกกับวัวปล่อย วัวปล่อยคือไปเลี้ยงในป่านั้นนะ ถึงเวลาก็เอาเกลือไปให้มันกิน ถึงเวลาก็ไปเอามันกลับมาใช้งาน ก็คอยไปดูแลมันอยู่ในป่านั้นนะ เวลาจะใช้มันก็ต้องวิ่งไปหามัน เวลาวิ่งมันได้ยินเสียงเจ้านาย มันวิ่งมาหาเลยล่ะ เพราะมันอยากจะมากินเกลือ

นี่ไง นี่เหมือนกัน แต่ของเราไม่อย่างนั้น เราผูกไว้ด้วยความชำนาญในวสี พอมันชำนาญในวสี มันจะเข้าจะออกได้ สมาธิมันถึงจะรักษาไว้ได้

ไอ้สมาธิที่จะเห็นสติปัฏฐาน ๔ มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร แล้วสมาธิที่เห็นสติปัฏฐาน ๔ มันมีมาตรฐานแค่ไหน แล้วมาตรฐานที่รักษาไว้ มีเงินไม่พอซื้อสินค้าไม่ได้ตามราคาของสินค้านั้นนะ

ถ้าสมาธิมันจะเสื่อมอย่างไรถ้าเรามีเหตุมีผลของเรา ถ้ามีเหตุมีผลของเรา มันจะไล่ให้มันเสื่อมมันยังไม่เสื่อมเลย แต่ไม่เสื่อมแล้วจะยกขึ้นสู่วิปัสสนาอย่างไร

เพราะมีสติปัญญา มันบรรลุลหรรณวฺ ธรรมตรงไหน ธรรมอะไร

ต่อตา ต่อหน้าต่อตา มันอยู่ด้วยกันนะ ตาก็มีกิเลส หูก็มีกิเลส มันต่อหน้าต่อตา มันก็มีกิเลส กิเลสเป็นเรา เราเป็นกิเลสไง

แต่ถ้าจิตมันสงบแล้ว ถ้ามันเห็นสติปัฏฐาน ๔ เวลามันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต ถ้าเห็นเป็นธรรม ถ้ามันเห็น มันจะเห็นกิเลส มันรู้เลย มันสะเทือนกิเลสเลยล่ะ

พอสะเทือนกิเลส เห็นไหม จากกิเลสเป็นเรา กิเลสกับเรา เออ! อันนั้นเป็นกิเลส อันนี้เป็นจิตสงบ เออ! มันคนละอันกันเว้ย

ไม่อย่างนั้นกิเลสมันตายได้อย่างไร ไม่อย่างนั้นกิเลสมันขาดไปได้อย่างไร

กิเลสมันอยู่กับจิตนั่นแหละ แต่มันโดนวิปัสสนาญาณคลี่คลาย ส้ารอกคายมันออก ตั้งแขนขาด มันขาดออกไปจากจิตนะ มันขาดออกไปจากจิต

หลวงปู่เจี๊ยะพูดประจำ “แล้วมันเหลืออะไรล่ะ”

จิตที่เป็นปุณฺณคนหนาที่มันแบกรับภาระ แบกรับกิเลสค้นหาความทะยานอยากไว้เต็มหัวใจ กับจิตที่มันปุณฺณ กัลยาณชน ปุณฺณคนหนาแบกรับภาระกิเลสไว้เต็มหัวใจ เวลามันทำความสงบของใจมาบ้าง เป็นกัลยาณชนไฉ่ ถ้าเป็นกัลยาณชนแล้ว ทำความสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้ามันเห็นกิเลส เห็นสติปัฏฐาน ๔ ถ้ามันเห็นกิเลสของมัน กิเลสไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กิเลส

แล้วจะทำอย่างไรให้กิเลสมันสิ้นไปจากใจละ

ถ้ากิเลสจะสิ้นไปจากใจ ก็วิปัสสนาคือความรู้แจ้งในกิเลสของตนไฉ่

ถ้าความรู้แจ้งในกิเลสตน มันเกิดจากอะไรละ

มันก็เกิดจากสมถกรรมฐานไฉ่ ถ้ามันไม่เกิดจากสมถกรรมฐาน มันจะรู้ได้อย่างไรว่าอะไรเป็นกิเลส อะไรไม่เป็นกิเลสไฉ่

ถ้ามันไม่รู้ว่าอะไรเป็นกิเลส อะไรไม่เป็นกิเลส แล้วมันจะภาวนาอะไรกันนะ

นี่ต่อตานะ ต่อหน้าต่อตาไม่รู้หรือ กาวนา นักภาวนาไม่รู้ รู้ไม่ได้

ถ้ารู้ได้ เขาจะเป็นกัลยาณชน ถ้ารู้ได้ เห็นสติปัฏฐาน ๔ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม

ไฉ่นี้พิจารณากายๆ กายอะไรของมึง มันเหมือนกับเด็กๆ มันเล่นขายของ

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไฉ่จริงตามสมมุติ ชีวิตนี้สมมุติ แต่มันจริงนะ

ธุรกิจการค้า ตามกฎหมาย มันก็จริงตามกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ มีกฎหมายตัดสิน นั่นสมมุติทั้งนั้น จริงตามสมมุติ แล้วไปดูเด็กมันเล่นขายของ มันก็สมมุติซ้อนเข้าไปอีกนะ เออ! มันเล่นขายของ มันเล่นทำธุรกิจ อู๋! มันมีกำไรขาดทุน

พิจารณากายของเราไฉ่เหมือนกับเด็กเล่นขายของนั่นแหละ เด็กมันเล่นขายของไม่มีกติกามันรวมหัวกันจะเล่น แล้วมันก็สมมุติว่าใครเป็นอะไร

ไฉ่นี้ก็เหมือนกัน กิเลสก็สมมุติว่าเป็นกิเลสไฉ่ อันนี้เป็นกิเลส แล้วมันก็ปล่อยวางมึงนะ

กุสมมุตินี้คือกิเลส แล้วพิจารณาแล้วก็ว่างกิเลส พอพิจารณากายๆ ก็ดูนี้กกาย
ขึ้นมา ใครก็นึกได้

แต่ถ้าใจสงบแล้ว กิเลสจริงๆ มันเป็นสิ่งโยชน์ กิเลสจริงๆ มันเครื่องร้อยรัด แก่นของกิเลส
กิเลสนี้ร้ายนัก กิเลสในหัวใจของคน แล้วหัวใจของคนที่ย่อนแอ สร้างอำนาจวาสนามาได้เกิดมา
เป็นมนุษย์ไ้ แต่ไม่ใช่เหมือนหัวใจของครูบาอาจารย์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น

ท่านเห็นใจของท่าน ท่านรู้ถึงความจริงแท้และความเปลี่ยนแปลงของกิเลส ความควร
เชื่อหรือไม่ควรเชื่อ ถึงกับต้องมาฝึกหัดปฏิบัติ มาพลิกแพลงจนจิตสงบแล้วจับต้องได้ตามความ
เป็นจริง เออ! อย่างนี้ดี มันเป็นขึ้นเป็นอัน มันรู้จริงเห็นจริง มันเป็นข้อเท็จจริง แล้วมันปฏิบัติไป
เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป

นี่เพราะอะไร

วาสนาของคน ถ้าวาสนาของคนมีความซื่อสัตย์ เขาจะสัจจะกับตัวเขา เขาจะสัจจะคือเรา
แสวงหาความจริง เราไม่ใช่เด็กเล่นขายของ นี่ไง ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ใครๆ ก็ศึกษาค้นคว้าได้ แล้วศึกษาค้นคว้า จิตใจที่ย่อนแอ เขาก็ว่าสิ่งนี้เป็นธรรมๆ ศึกษาค้นคว้า
แล้วเป็นจินตนาการทั้งสิ้น มันไม่เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา

ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เวลาจิตสงบแล้วฝึกหัดใช้ปัญญาของเรา ถ้าฝึกหัดใช้ปัญญา
นั้นเกิดภาวนามยปัญญา ซึ่งๆ หน้า กิเลส

เวลาซึ่งๆ หน้า ปฏิบัติธรรมเกือบเป็นเกือบตาย เกิดสมาธิขึ้นมา เราฝึกหัดปฏิบัติให้มันมี
ความมั่นคง แล้วเวลาน้อมไปเห็นกาย นี่เป็นวิปัสสนา วิปัสสนามันอาศัยฐาน สมถกรรมฐาน
ฐานที่ความเป็นสมาธิเป็นพื้นฐาน ปัญญาจะเกิดขึ้น เกิดขึ้นจากพื้นฐานนั้น แล้วฝึกหัดให้
มันใช้ขึ้นมา

ปัญญาที่จะเกิดเอง ปัญญาที่มันจะลอยมาจากฟ้า ปัญญาเพราะเรามีการศึกษามาก
ปัญญาเพราะเรามีเชาวน์ปัญญา

ไร้สาระ

ปัญญามันเกิดจากกรรม มันถึงเกิดภาวนามยปัญญาไง แล้วปัญญาเกิดจากกรรม เวลา มันวิปัสสนามันถึงเป็นธรรมใจ

ไอ้ของเรา “พิจารณากายสิคะ” เหมือนเด็กเล่นขายของ นี่มันเป็นเพราะวุฒิภาวะอ่อนแอ นี่ไง การกระทำของคนไม่มีสัจจะ สัจจะของคนมันไม่มี สัจจะของคนवासनมันสร้างมาอ่อนแอ เพราะความอ่อนแอ เพราะมันเห็นเป็นจินตนาการขึ้นมา มันเห็นได้ทั้งนั้นนะ

เห็นสินค้าทางโลกใหม่ ถ้ามีของจริงก็มีของเทียม สินค้าเลียนแบบเยอะแยะเลย แล้ว สินค้าเลียนแบบขายถูกๆ ยี่ห้อเดียวกัน เหมือนกัน แบรนด์เนมซื้อที่ไหน ภูทำดีกว่าด้วย ดีกว่า ของจริงอีก แต่ถูกของเทียม

นี่ก็เหมือนกัน เวลากิเลสมันพลิกแพลงใจ ซึ่งๆ หน้า ต่อกันต่อตา ให้กิเลสมันลากไป ทั้งสิ้น โดยที่ไม่มีवासนาใดๆ เลย

บวชมาเป็นพระเหมือนกัน ศึกษาธรรมวินัยพระไตรปิฎกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าเหมือนกัน แต่หัวใจที่คลอนแคลน หัวใจที่อ่อนแอ ไม่มีจุดยืนของตน ไหลให้กับกิเลสมัน พลิกแพลงไป แล้วไปทำประพฤติปฏิบัติเหมือนเด็กเล่นขายของ เด็กไร้เดียงสาเล่นกัน แล้ว เราก็ก็นไปปฏิบัติเล่นๆ แบบเด็กเล่นไร้เดียงสา

“จิตสงบแล้วพิจารณากายสิคะ พอพิจารณากายแล้ว อู้ฮู! กายมันแปรสภาพสิคะ”

อาม่าตอนนี่ ๒๐๐-๓๐๐ ล้าน อาม่า เขาทำเป็นชีวิตของชาวจีนอพยพ ว่ามาอยู่ใน วัฒนธรรมอย่างนั้น มีนิสัยใจคออย่างนั้น ๒๐๐-๓๐๐ ล้าน อาม่า หลานม่า หลานม่านั้นนะ

นั่นแค่ดูนิยายปรัมปราเขาเล่าว่ายังสะเทือนใจขนาดนั้น นี่ปฏิบัติทำไมจะไม่เป็น มันก็ เป็นของมันนะ แต่มันก็เป็นแค่นั้น มันเป็นเขาเล่าว่า เขาว่า เป็นจริงหรือ

ถ้าเป็นจริง ถ้ามามา หลวงปู่มัน ถ้ามเลย

เวลาถ้ามมาๆ จิตสงบอย่างนี้ เวลายกขึ้นสู่วิปัสสนาเห็นกายอย่างนี้ เห็นเวทนาอย่างนี้ จิตอย่างนี้ พิจารณาแล้วมันปล่อย มันแยกอย่างนี้ ถ้ามันก่อนหน้านั้นที่มันแยกไม่ได้ เพราะอะไร เพราะมันพิจารณาไปแล้วมันอึดื้อ พิจารณาไปแล้วมันไปไม่ได้ พอมันไปไม่ได้ ผมก็กลับมาทำ

สมาธิ พอสมาธิมันมีกำลังขึ้นมา ผมกลับไปพิจารณาใหม่ อู๊ย! มันทะลุทะลวงขึ้นไปเลย แล้วมัน
ปล่อยแล้วปล่อยแล้ว ปล่อยอย่างไรมันก็ยังไม่มียผล ไม่มีคำตอบ นี่มันไม่ถึงที่สุดใจ เพราะอะไร

เพราะไม่มีขณะใด เพราะที่มันปล่อยๆ เป็นตถังคปหาน คือมันการปล่อยวางชั่วคราๆ
คำว่า “ชั่วคราๆ” เพราะมีกำลังเท่านี้ ทำได้อย่างนี้ ก็ฝึกหัดปฏิบัติไป เพราะอะไร เพราะเราไม่มี
ความสามารถจะได้ขนาดนั้น ถ้ามีความสามารถได้ขนาดนั้น ถ้ามันเข้าถึงฐิติจิต เข้าถึงจิต เห็น
ใหม่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภรื้อสัตว์ชนสัตว์ที่หิวใจดวงนั้น

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านถาม จิตเป็นอย่างไร จิตพิจารณาอย่างไร

เวลาพิจารณาของมันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ถ้ามันเข้าถึงฐาน เข้าถึงข้อมูล เข้าถึงบ้าน
กิเลสใจ กิเลสมันหลบไปในบ้าน มันหลบไปในส้วม มันหลบไปในครัว เปิดประตูบ้านยังไม่เห็น
มันเลย

ต่อหน้าต่อตา ต่อตา ดูด้วยตาเนื้อ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธัมมจักข พุทธอัญญาโกณฑัญญะจักข
ญาณ จักขุญาณไม่ใช่ตาเนื้อ จักขุญาณตาของใจ ใจที่มีหูมีตา มีตาที่เป็นสังขารม มีตาที่เห็น
แยกแยะมาด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา

เวลามันต่อหน้าต่อตา เกิดจักขุญาณ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น

เกิดขึ้นเพราะกิเลสมันขัดมันแย้ง กิเลสมันพลิกมันแปลง

เวลาสติปัญญามันเท่ามันทันของมัน มันพิจารณาของมัน แยกของมัน วิปัสสนาคือการรู้
แจ้ง คือการพิจารณาแยกแยะให้มันรู้แจ้งรู้จริงตามความเป็นจริงใจ

ถ้ารู้แจ้งรู้จริง กิเลสมันของจอมปลอม กิเลสมันเป็นสมมุติ กิเลสมันจริงตามสมมุติ แต่
เวลาถ้ามันรู้แจ้งรู้จริงตามวิปัสสนา สิ่งที่มีความรู้จริงนั้นเข้าไปขยาย เข้าไปแยกเข้าไปแยะไป
กิเลสมันหลบกิเลสมันหลีก กิเลสมันพลิกมันแปลง จนกิเลสมันทรงไว้ไม่ได้ กิเลสมันตายต่อหน้า
ยถาภูตัง เกิดญาณทัสสนะ กิเลสตาย ตายต่อหน้า ตายชัดๆ

ไฉนนี้ไม่มีกิเลส บรรลุธรรม กิเลสก็ไม่มี ผลของการประพฤติปฏิบัติก็ไม่มี กิเลสมันจะตายไปตายตรงไหนก็ไฉนนี้ กิเลสมันตายตั้งแต่ผมเกิดนะ เกิดมาก็กิเลสมันตายแล้ว เกิดมาไฉนนี้ไม่มีกิเลสเลย

เป็นความเพ้อเจ้อเพ้อฝัน ต่อกันต่อตา อยู่ด้วยกันก็ไฉนนี้ไฉนนี้ กิเลสอยู่กับตนก็ไฉนนี้ไฉนนี้ ปัญญาที่จะเกิดขึ้นก็ไม่มี วิปัสสนาที่รู้แจ้ง สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นกับจิตก็ไฉนนี้ จิตที่มันจะรู้จะค้นก็ไฉนนี้ไฉนนี้ ทำเอาตามแต่ตามความพอใจ ไร้เดียงสา เหมือนเด็กเล่นขายของ ต่อกันต่อตา กิเลสเป็นเรา เราเป็นกิเลส ก็เลยเป็นกิเลสทั้งตัว ปฏิบัติเพื่อกิเลส ไม่ใช่ปฏิบัติเพื่อธรรม เอวัง